

РЕШЕНИЕ

№ 8085

грС., 18.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 36 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СИМОНА В. НАВУЩАНОВА

при участието на секретаря КРАСИМИРА М. ИНКОВА
като разгледа докладваното от СИМОНА В. НАВУЩАНОВА Гражданско дело № 20221110154067 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124 ГПК.

Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми: сумата в размер на **2 445,79 лв.**, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 05.10.2022 г., до погасяването, представляваща регресно вземане за заплатено по застраховка „Каско” застрахователно обезщетение за застрахователно събитие, настъпило на 29.05.2015 г.; **745,30 лв.**, представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода от 05.10.2019 г. до 04.10.2022 г.

По иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ, вр. чл. 49 ЗЗД ищецът твърди, че в срока на застрахователно покритие по договор за имуществено застраховане по застраховка „Каско” е настъпило застрахователно събитие – ПТП, вследствие попадане в необезопасена и необозначена дупка вдясно на пътното платно на ул. „Н.а“ в грС., в причинна връзка с което са причинени щети на застрахования автомобил „... CLK 220“, рег. № на стойност 2 435,79лв. Счита, че отговорност за вредите носи ответникът Столична община като собственик на пътя, задължен да поддържа състоянието му. Твърди, че е извършил ликвидационни разноси в размер на 10 лв. по процесната щета. Счита, че с плащане на застрахователното обезщетение в негова полза е възникнало регресно вземане в размер на сумата от **2 445,79 лв.**, поради което претендира същата, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до погасяването. Претендира и заплащане на лихва за забава в размер на **745,30 лв.** за периода от 05.10.2019 г. до 04.10.2022 г. Претендира разноси.

Ответникът – Столична община, оспорва иска по основание и размер. Оспорва механизма на ПТП, причинната връзка с настъпилите вреди, както и размера на вредите. Не оспорва факта, че ищецът е заплатил посоченото в исковата молба застрахователно обезщетение, но твърди, че не е било налице основание за плащане. Твърди настъпилите увреждания да са причинени изключително по вина на водача на процесното МПС, а в условията на евентуалност твърди да е налице съпричиняване от страна на същия. Релевира възражение за изтекла погасителна давност на вземането за

обезщетение за забава. Претендира разноски.

Съдът, като взе предвид исканията и доводите на страните, събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

С оглед становището на страните и на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 от ГПК съдът е отделил за безспорни и ненуждаещи се от доказване са следните обстоятелства: че ищецът е изплатил сумата в размер на 2 435,79 лв., представляваща застрахователно обезщетение за настъпил на 29.05.2015 г. застрахователен риск, а именно – увреждане на застрахованото МПС – лек автомобил „... CLK 220“, рег. № ..., настъпило на ул. „Н.а“, че отговорни за поддръжката на общинския път – ул. „Н.а“ в грС., са служители при ответника.

Видно от описаното в уведомление за щета по застраховка „Каско“ на МПС, водачът на автомобила Б. Р. А. е декларирал, че на 29.05.2015 г., поради провеждане на ремонти дейности на в грС., на ул. „Н.а имало дълбока дупка в дясно, в която попаднала, в резултат на което настъпили увреждания по автомобила й.

От показанията на разпитания по делото свидетел Б. Р. А., се установява, че същият като водач на МПС е претърпял ПТП през 2015 г. в грС., движейки се по ул. „Н.а“, като автомобилът му попаднал в голяма дупка и спукал гума. Заявява, че не си спомня подробности около инцидента, тъй като е минал доста дълъг период от време. Свидетелят потвърждава, че подписът в уведомление за щета, находящо се на лист 13 по делото е негов. Спомня си, че е имало доста дупки и опасности в този участък, тъй като това е ежедневния маршрут, по който минава.

От приетата без възражения САТЕ се установява, че на 29.05.2015 г. лек автомобил „... CLK 220“, рег. № ... се движи по ул. „Н.а“ и в района на бул. „Ц.ш.“ при маневриране поради извършване на ремонтни дейности, попада в дупка (от приложения снимков материал е видно, че става въпрос за поредица от пропаднали отводнителни шахти) в дясно на платното за движение. Констатирани са щети по автомобила- предна броня, халоген, декоративна решетка, задна броня, заден десен панел. От заключението на вещото лице е видно, че уврежданията по МПС се намират в причинна връзка с механизма на процесното събитие, а стойността им по средни пазарни цени към датата на ПТП се равнява на 2448,26 лв.

Съдът, като взе предвид установената фактическа обстановка и съобрази разпоредбите на закона, направи следните правни изводи:

Предявени са обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ, вр. чл. 49 от ЗЗД, вр. чл. 86 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 410, ал. 1 от Кодекса за застраховането, с плащане на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата - до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. За да встъпи застрахователят в правата на увреденото лице и да упражни правото си на регрес срещу причинителя на вредата, следва да е налице договор за застраховка между пострадалия и застрахователя-ищец и да е настъпило застрахователно събитие, от което са произлезли вреди, възстановени с изплатеното от застрахователя обезщетение. Съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест застрахователят следва да установи наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка “каска” с предмет увреждения автомобил, плащането на застрахователно обезщетение и фактическия състав на непозволеното увреждане по чл. 49 ЗЗД – противоправно поведение на лица при или по повод изпълнението на възложена от ответника работа, настъпили вреди и причинна връзка между противоправното действие/бездействие и вредите. Следва да се посочи, че предявеният иск е с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. чл. 49 ЗЗД, доколкото не се сочи от ищеца, че вредите са настъпили поради свойства на самата вещ, а в резултат на допуснати нарушения на предписани и общоприети правила при ползването на вещта – чл. 31 от Закон за пътищата и чл. 3 и чл. 13 от Закон за движение по пътищата. Т.е. с оглед твърденията в исковата молба, че произшествието е настъпило в резултат от бездействието на длъжностните лица, на които ответникът е възложил изпълнението на посочените задължения, спрямо посочената водосточна

шахта и при наличие на обективна възможност за обезопасяването ѝ. Действително субективните предели на регресната отговорност по чл. 213 КЗ се разпростират и върху възложителя на определената работа по чл. 49 ЗЗД, както и срещу собственика на вещта, от която са произлезли вреди съгласно чл. 50 ЗЗД. Затова в случая е от значение установяване на настъпването на вредите и тяхната причинна връзка с претърпяното ПТП.

Безспорно е по делото обстоятелството, че между собственика на застрахованото имущество и застрахователя в процесния период съществува валидно застрахователно правоотношение по договор "Каско".

Настъпването на процесното произшествие на 29.05.2015 г. и участието на водача на автомобила в него е установено от представените по делото писмени доказателства – образуваната при застрахователя преписка и изложените от водача А. факти относно събитието в уведомлението за щета. Съдът кредитира изцяло показанията свидетеля, като последователни и съответстващи на събраните по делото писмени доказателства и намира за установено от същите механизма на настъпване на ПТП –попадане на автомобила в необозначен и несигнализиран участък от пътя - дупка. Също така от заключението на вещното лице по допуснатата съдебна авто-техническа експертиза, което следва да бъде ценено изцяло като безпристрастно и компетентно изготвено, по делото е установено, че от застрахователното събитие са произлезли щети, като същите са в пряка и непосредствена връзка с намиращата се на пътното платно неравност, с изключение на щетите на „подлактник преден ляв предна част“. Причината за настъпване на произшествието е обективна и не зависи от водача на автомобила, не би могла да бъде предотвратена от него при законосъобразно поведение на пътя, а нанесените вреди са напълно съпоставими с процесното произшествие. С възприетия механизъм на настъпване на ПТП, съдът намира, че ответната Община е материално легитимирана да отговаря за причинените вреди. Според параграф 7, ал. 1, т. 4 ПЗР на ЗМСМА собствени на общината са общинските пътища, улиците, булевардите, площадите, обществените паркинги в селищата и зелените площи за обществено ползване. Мястото на ПТП е общински път собственост на ответната община, следователно същата носи отговорност за поддържането на пътното платно и следва да отговаря за вредите нанесени на движещите се автомобили, произлезли от собствената ѝ вещ, включително и от неподдържането ѝ във вид безопасен за движение, какъвто е настоящия случай. Съгласно разпоредбата на § 7, ал. 1, т. 7 от ПР на ЗМСМА „общинска собственост са мрежите и съоръженията на техническата инфраструктура на транспортната, енергийната, водоснабдителната, канализационната, съобщителната и инженерно-защитната системи, които обслужват съответната община и не са включени в уставния фонд на търговско дружество“. Дори да се приеме, че става въпрос за пропдана яухта, а не дупка, съдът приема, че отговорност носи отново ответната Община. По силата на закона това съоръжение, представляващо елемент от канализационната мрежа, обслужваща общината, представлява публична общинска собственост. Според чл.25, ал.3 от Наредба № 4/14.09.2004г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационни системи, Ви К операторът (в настоящия случай „Софийска вода“ АД) отговаря за канализационните системи и поддържа връзката между дъждоприемните шахти и уличната канализация, докато самите дъждоприемни шахти се поддържат и почистват от лицата, които отговарят за чистотата на уличната мрежа/в този смисъл и по аналогични казуси в полза на отговорността на съответната община се е произнесъл и ВКС – решение №411 от 12.05.2009 г. на ВКС по гр. д. № 1724/2008 г., III г. о., ГК, Решение № 524 от 8.06.2009 г. на ВКС по гр. д. № 1464/2008 г., III г. о, Решение № 147 от 19.06.2012 г. на ВКС по гр. д. № 582/2011 г., IV г. о., ГК и др./ Следователно целият път, ведно с шахтите се стопанисва от общината и тя е длъжна да ги поддържа в състояние, че да не се наводнява пътя и да стане невъзможно използването му, както и да позволява безпроблемно преминаване през шахтите от страна на пешеходци и моторни превозни средства. Доколкото се касае за обективна, безвиновна отговорност и предвид установеното наличие на вреда и причинна връзка между вредата и вредоносното въздействие на вещта, както и предвид бездействието на лицата, на които е възложена

поддръжката на пътното платно от Столична община, то съдът приема, че същата следва да отговаря за причинените вреди.

От приложената преписка по образувана при ищеца щета е видно, че ищецът е заплатил сумата от 2 435,79 лв. за отстраняване на вредите по процесното МПС. Със заплащането на извършения ремонт, ищцовото дружество е изпълнило задълженията си по договора за имуществена застраховка за изплащане на обезщетение при настъпване на застрахователно събитие.

В резултат на извършеното плащане, на основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ, в полза на ищеца е възникнало регресно вземане срещу ответната община, в чиято тежест е вменено задължението да поддържа общинската пътна мрежа в състояние, отговарящо на изискванията на движението, което означава отстраняване на всяка настъпила неизправност на пътната настилка, която създава опасност от повреждане на движещите се по нея моторни превозни средства (чл. 31 ЗП).

Размерът на регресната претенция следва да се определи съобразно действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие. Действителната стойност на вредата е пазарната стойност, на която може да бъде закупено същото имущество към момента на настъпване на вредата, или пазарната стойност на ремонта за отстраняване на настъпилата вреда.

Недоказано е съдържащото се в отговора на исковата молба бланкетно възражение за съпричиняване на увреденото лице. Не са наведени нито конкретни твърдения, нито доказателства в изложената посока, в т.ч. по делото не се установи скоростта, с която се е движил водачът на увреденото МПС да е несъобразена с условията на пътя.

Съгласно неоспореното от страните заключение, стойността необходима за възстановяване на увредения лек автомобил, изчислена на база средни пазарни цени към датата на ПТП е 2448,26 лв. От посочената сума следва да бъде извадена сумата в размер на 57,81 лева, тъй като вещото лице дава заключение, че „подкалник ПВЦ преден ляв предна част“ не се намира в зоната на удара. Следователно главният искът следва да бъде уважен за сумата от 2400, 45 лева (от която 2390,45 лева – изплатено застрахователно обезщетение и 10,00 лв. – ликвидационни разноски за определянето му) и отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 2445,79 лева.

Предвид акцесорния характер на претенцията, основателно е и искането за присъждане на законната лихва върху уважената главница за периода от предявяване на исковата молба до окончателното изплащане на вземането.

По искът с пр. осн. чл. 86 ЗЗД.

По делото е представена регресна покана (л. 18), но няма данни същата да е връчена на ответника, поради което предявения иск за заплащане на сумата от 745,30 лв., представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода от 05.10.2019 г. до 04.10.2022 г. следва да бъде отхвърлен изцяло.

По разноските:

При този изход на спора, ищецът има право на разноски съобразно уважената част от иска, а ответникът – съобразно отхвърлената. Ищецът е сторил разноски, както следва: 147,83 лева – заплатена държавна такса, депозит за САТЕ в размер на 300 лева, 50 лева – депозит за разпит на свидетел и е представляван от юрисконсулт, чието възнаграждение с оглед правната и фактическа сложност на делото съдът определя в размер на 150 лева. Следователно в полза на ищеца следва се присъди сума в общ размер от 487,32 лева. Ответникът е представляван от юрисконсулт и на същия се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение, които съдът, с оглед правната и фактическа сложност на делото определя в размер на 150,00 лв. Предвид отхвърлената част от претенциите в полза на ответника следва да бъде присъдена сумата от 37,16 лева.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична община, с БУЛСТАТ ..., с адрес в грС., ул. „М.“ № **ДА ЗАПЛАТИ** на ЗАД „АРМЕЕЦ“, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление грС., ул. „С.К.а“ № 2 сумата от **2400, 45 лева**, представляваща регресна претенция по чл. 410, ал. 1 КЗ (от която 2390,45 лева – изплатено застрахователно обезщетение и 10,00 лв. – ликвидационни разноси за определянето му) за вреди от ПТП, настъпило на на 29.05.2015 г., в грС., на ул. „Н.“, поради попадане на лек автомобил марка „... CLK 220“, рег. № в необезопасено, несигнализирано препятствие на пътя - дупка, **ВЕДНО** със законната лихва за периода от датата на подаване на исковата молба – 05.10.2022 г. до окончателното изплащане на вземането като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск с правно основание чл. 410 КЗ за горницата над сумата от 2400, 45 лева до пълния предявен размер от 2445,79 лева и искът с пр. сон. Чл. 86 ЗЗД за сумата от 745,30 лв., представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода от 05.10.2019 г. до 04.10.2022 г. Като неоснователни.

ОСЪЖДА на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК **Столична община**, с БУЛСТАТ ..., с адрес в грС., ул. „М.“ № **ДА ЗАПЛАТИ** на ЗАД „АРМЕЕЦ“, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление грС., ул. „С.К.а“ № 2 сторените по делото разноси в общ размер от **487,32 лева**.

ОСЪЖДА на осн. Чл. 78, ал. 3 ГПК ЗАД „АРМЕЕЦ“, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление грС., ул. „С.К.а“ № 2 **ДА ЗАПЛАТИ** на **Столична община**, с БУЛСТАТ ..., с адрес в грС., ул. „М.“ № сторените по делото разноси в общ размер от **37,16 лева**.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Софийски градски съд, чрез Софийски районен съд, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се връчат на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____